

Arrest

nr. 80 860 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. LAMOOT, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 augustus 2011 en op 17 januari 2012.

1.3. Op 30 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Baghdad in Centraal-Irak. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Later zou u in avondonderwijs nog een diploma ICT hebben behaald. U woonde in een overwegend sjiëtische wijk. Begin mei 2008 zou uw familie twee keer een enveloppe hebben gekregen, met daarin een kogel. Uw oom en uw broer H.(...) zouden naar aanleiding van deze tweede enveloppe klacht hebben ingediend bij de lokale politie van al-Beya. Uzelf en uw familieleden zouden besloten hebben de wijk te verlaten. Twee dagen later zou uw broer H.(...) door een onbekende persoon zijn opgebeld. Deze persoon zou uw broer gezegd hebben op de hoogte te zijn geweest van het feit dat er naar aanleiding van de dreigbrieven klacht was ingediend. Bovendien zou hij ermee gedreigd hebben jullie huis te vernietigen. Op 15 mei 2008 zou uw broer H.(...) 's morgens vroeg naar zijn werk vertrokken zijn. Ter hoogte van een pretpark verderop in de buurt zou zijn auto onder vuur zijn genomen. Uw broer zou hierbij om het leven zijn gekomen. De politie zou even later uw broer S.(...) hiervan op de hoogte hebben gebracht. Na dit nieuws over de moord op uw broer te hebben vernomen, zouden uzelf en de rest van uw familie besloten hebben het huis zo snel mogelijk te verlaten. Jullie zouden naar het huis van uw oom verhuisd zijn in de wijk al-Amil. Omstreeks elf uur zouden jullie via de burens hebben vernomen dat jullie huis én enkele minuten later ook de nabij gelegen moskee tot ontploffing waren gebracht.

B. Motivering

Op 1 januari 2010 zou u, met één van uw andere broers als vuilnisman zijn beginnen werken voor de provincie. Op 2 september 2010 zou u een zak hebben gevonden waarin zich een bom bevond. U zou aan een nabijgelegen controlepost de inhoud van de zak hebben laten zien. Men zou u bevestigd hebben dat het wel degelijk een bom was en ook dat u geluk had dat deze nog niet tot ontploffing was gebracht. Na dit incident zou u besloten hebben uw werk stop te zetten en het land te ontvluchten. Op 20 september 2010 zou u effectief zijn gestopt met uw werk en op 27 september 2010 zou u vanuit Irak via Syrië naar Turkije gereisd zijn, waar u op 3 oktober 2010 aankwam. Op 27 november 2010 zou u vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 6 december 2010 aankwam. Op 7 december 2010 vroeg u asiel aan in België.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde in de loop van uw asielprocedure incoherente en weinig plausibele verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het gehoor van 23 augustus 2011 dat uw broer H.(...) tussen 10 en 15 mei 2008 een telefoontje had ontvangen van een onbekend persoon. U legde hierover volgende verklaringen af: "hij verweet mijn broer het feit dat wij klacht hadden ingediend bij de politie. Dat werd door deze persoon niet op prijs gesteld. Hij begon mijn broer te bedreigen en te waarschuwen en gaf aan dat ze ons huis zouden willen vernietigen en dat ze daar lang mee hadden gewacht, maar dat nu de emmer vol was" (zie gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2011, vraag 107). Tijdens het gehoor van 17 januari 2012 werd u uitdrukkelijk gevraagd of er tijdens dit telefoongesprek een concreet dreigement was uitgesproken. U antwoordde het volgende: "nee, ze zeiden gewoon: jullie toekomst is onzeker." U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband. U ontkende deze te hebben afgelegd. U voegde er wel nog aan toe dat later het huis wel degelijk tot ontploffing was gebracht, maar dat doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 29, 39 en 40). Op de vraag hoe u reageerde toen u het nieuws van de moord op uw broer had vernomen, legde u volgende weinig doorleefde verklaringen af: "Onze reactie was zo: mijn broer was onschuldig, we zijn soennieten, we hebben nooit iemand pijn gedaan. Mijn moeder werd nog zieker en ze is nog altijd ziek en dan hebben we het huis verlaten en onze werkplaats met al die bouwmaterialen achtergelaten. We wilden onze levens redden." (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vraag 47). In de daaropvolgende verklaringen liet u optekenen dat uzelf en al uw familieleden binnen de vijf minuten nadat jullie het telefoontje hadden ontvangen, het huis zouden hebben verlaten. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen, gelet op het feit dat op het ogenblik dat het telefoontje werd ontvangen, nog een heel aantal van uw familieleden aan het slapen waren, en jullie toch ook eerst dienden te bekomen van het slechte nieuws dat jullie over uw broer hadden vernomen. Bovendien moesten eerst nog alle spullen worden verzameld, dit alles samen met het tragische nieuws van de moord op uw broer dat jullie tegelijkertijd moesten verwerken. Dat dit alles binnen de vijf minuten, of toch bliksemsnel, zou zijn gebeurd, is weinig geloofwaardig. U antwoordde hierop enkel dat men in

dergelijke omstandigheden genoeg heeft aan vijf minuten (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 47-61). Deze uitleg kan niet overtuigen. Tijdens het gehoor van 17 januari 2012 werd u gevraagd wat er de dag van de moord op uw broer en de verhuis naar uw oom, nog gebeurd was. U verwees naar de rouwceremonie die voor uw broer werd georganiseerd, verder niets meer. U werd erop gewezen dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS wel degelijk naar andere incidenten had verwezen die later die dag nog zouden hebben plaatsgevonden, zoals de ontploffing van jullie huis en direct daaropvolgend de nabijgelegen moskee (zie gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2011, vraag 117). U antwoordde zelfverzekerd: "ik heb niets vergeten. ik herinner me alles van het vorige interview". Vervolgens werd u erop gewezen dat u tijdens het vorige gehoor nog had verwezen naar de aanslag op uw huis en de moskee in uw wijk. Eerst antwoordde u hierop dat u er niet expliciet naar was gevraagd. Vervolgens antwoordde u dat u er wel degelijk naar wilde verwijzen, maar dat u door de 'protection officer' was onderbroken (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 64-68). Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat er wel degelijk is gevraagd wat er later die dag nog is gebeurd en dat u op dat ogenblik op geen enkele manier zou zijn onderbroken door de protection officer. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u bij het stellen van die vraag vergat te verwijzen naar deze nochtans zeer ingrijpende incidenten.

Verder verklaarde u tijdens het gehoor van 23 augustus 2011 dat jullie huis omstreeks elf uur tot ontploffing werd gebracht en de moskee in de wijk enkele minuten later (zie gehoorverslag CGVS 23 augustus 2011, vraag 117). Tijdens het gehoor van 17 januari verklaarde u dan weer dat het huis tot ontploffing werd gebracht omstreeks 12 uur en de moskee tussen 12.30 uur en 13.00 uur. Op de vraag of er dan ongeveer een half uur verstreek tussen de twee aanslagen, antwoordde u het niet zeker te weten, maar dat het toch in die grootorde was. U werd vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen van 23 augustus 2011. U ontkende deze te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 71-80). Nochtans blijkt uit het gehoorverslag van 23 augustus 2011 duidelijk dat u deze verklaringen wel degelijk heeft afgelegd. Aangezien u zélf tijdens het eerste gehoor zeer precieze tijdstippen opgaf waarop beide ontploffingen plaatsvonden, mag worden verwacht dat u deze tijdssituering - waarin u dus zeer secuur en precies was - zou blijven hanteren. Dat u dit niet doet komt andermaal uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Betreffende de moord op uw broer legde u een document voor in verband met de aangifte die uw oom had gedaan van de incidenten die jullie waren overkomen. Het document werd tijdens het gehoor vertaald door de aanwezige tolk. Uit deze vertaling bleek duidelijk dat een onderzoeksrechter het bevel had gegeven om "alles te doen om de daders te arresteren" (zie gehoorverslag CGVS 17 januari 2012, vraag 92). U werd erop gewezen dat er aldus een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd naar de moord op uw broer. U bevestigde dit maar op de vraag wat actueel de stand is van dit gerechtelijk onderzoek, antwoordde u eerst ontwijkend. Vervolgens verklaarde u dat er niets meer was gedaan. U werd erop gewezen dat het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen is dat er helemaal geen onderzoeksdaaden meer zouden zijn gesteld hoewel een onderzoeksrechter uitdrukkelijk en schriftelijk het bevel heeft gegeven om al het nodige te doen om de daders te arresteren. U antwoordde hierop dat dit de normale gang van zaken is. U lichtte toe dat men dergelijke zaken wel officieel laat noteren maar dat men in de praktijk helemaal niets onderneemt. Vervolgens gaf u uitdrukkelijk toe dat jullie niets hebben ondernomen om enige druk uit te oefenen op de gerechtelijke instanties om ook in de praktijk gevolg te geven aan dit gerechtelijk bevel, bijvoorbeeld via een advocaat. U stelt haast letterlijk dat dit geen zin heeft omdat jullie toch geen financiële compensatie zouden krijgen; niemand zou dit tot nu toe hebben gehad. Dat u zich enkel zou bekommeren om een financiële compensatie is treffend en geeft aan dat u het onderzoek naar de daders van de moord en hun arrestatie ondergeschikt acht aan het financiële aspect. Deze bijna onverschillige houding ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid. Immers op basis van dit document, dat u zelf ter staving van uw asielaanvraag neerlegt, kan men allerm minst afleiden dat de moord op uw broer niet serieus werd genomen door de gerechtelijke instanties. Dat u en uw familieleden er vervolgens van uit gingen dat er toch helemaal niets meer zou worden ondernomen, is onbegrijpelijk. Het minste dat men van u en uw familieleden zou mogen verwachten, is dat jullie zich zouden hebben geïnformeerd over de stand van zaken. Uit niets kan echter worden afgeleid dat jullie dit hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 93-100).

In verband met het incident dat u op 2 september 2010 zou zijn overkomen, dient te worden opgemerkt dat uit niets kan worden afgeleid dat u hierbij persoonlijk werd geviséerd. U vond immers bij het uitoefenen van uw werk een zak met daarin een bembom. U geeft aan dat uw belagers wellicht wisten dat u altijd in die zone werkte en suggereert hiermee dat de bom specifiek voor u was bedoeld. U werd erop gewezen dat evengoed iemand anders die zak had kunnen oppikken. U repliceerde hierop dat het een gewone vuilniszak was en dat bijgevolg niemand anders dan u deze zak zou oprapen, gelet op het feit dat u werkte als vuilnisman (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 85 en 86). Deze uitleg dat u persoonlijk zou zijn geviséerd omdat u in uw hoedanigheid van vuilnisman een bom in een vuilniszak hebt aangetroffen, kan allerm minst overtuigen. Deze vuilniszak kon immers door om het

even wie zijn meegenomen en had meer dan waarschijnlijk als doel toevallige voorbijgangers te treffen. Daarenboven dient opgemerkt dat - mochten de belagers van uw broer het werkelijk op u hebben gemunt - het wel zeer merkwaardig is dat zij u tussen 15 mei 2008 en 2 september 2010 (dus gedurende bijna anderhalf jaar!) steeds met rust hebben gelaten.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, een militair boekje van 1993, een recenter militair boekje, een uittreksel van het

kadaster waaruit blijkt dat u eigenaar bent van twee stukken grond, een getuigschrift van een ICT-opleiding die u in avondonderwijs heeft gevolgd, de identiteitskaart en het bewijs van nationaliteit van uw vader, een uittreksel van het kadaster in verband met jullie woonhuis, een voedselkaart en een woonstattest, een kopie van het paspoort waarmee u naar Turkije bent gereisd, de identiteitskaart van uw overleden broer H.(...), een aantal documenten waaruit blijkt dat u gewerkt heeft als vuilnisman voor de provincie, een proces-verbaal van de politie, een aantal foto's van een vernietigd huis, een kopie van de overlijdensakte van uw broer en tenslotte een verklaring waaruit blijkt dat uw oom lid was van het parlement van 2006 tot 2010. Al deze documenten bevestigen de persoonsgegevens van uzelf en van enkele van uw familieleden. In verband met het proces-verbaal van de aangifte die uw oom deed over de moord op uw broer, dient te worden opgemerkt dat deze volledig met de hand zijn opgesteld en de herkomst van deze stukken niet kan worden achterhaald. Van de overlijdensakte van uw broer legt u enkel een kopie neer, geen origineel. Bovendien geeft dit document geen verdere informatie aangaande de redenen en omstandigheden waarin u broer werd gedood. Uit de foto van een vernietigd huis kan niet worden afgeleid dat dit uw huis betreft, en het geeft ook geen informatie wanneer en in welke omstandigheden deze foto's zijn genomen. Al deze door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van erkenning als vluchteling – de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze te verklaren of te weerleggen.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – betwist verzoeker de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou door het vertrek van de Amerikaanse troepen de rust zijn teruggekeerd. Volgens verzoeker bewijzen recente nieuwsbeelden het tegendeel.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een document gevoegd, in het verzoekschrift omschreven als "kopie recent attest opgesteld door de politie in Irak".

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegt betreffende het dreigtelefoontje dat zijn broer H. tussen 10 en 15 mei 2008 zou hebben ontvangen van een onbekend persoon, (ii) hij weinig doorleefde verklaringen aflegde op de vraag hoe hij reageerde toen hij het nieuws van de moord op zijn broer had vernomen, (iii) het onbegrijpelijk is dat hij vergat te verwijzen naar de ontplofing van hun huis en direct daaropvolgend de nabijgelegen moskee toen hem tijdens het gehoor van 17 januari 2012 werd gevraagd wat er de dag van de moord op zijn broer en de verhuis naar zijn oom nog gebeurd was, (iv) hij tijdens zijn opeenvolgende gehoren verschillende tijdstippen opgaf waarop zijn huis en de moskee tot ontplofing werden gebracht, (v) hij en zijn familie niets hebben ondernomen om enige druk uit te oefenen op de gerechtelijke instanties om ook in de praktijk gevolg te geven aan het bevel van de onderzoeksrechter om "alles te doen om de daders te arresteren" en hij haast letterlijk stelt dat dit geen zin heeft omdat zij toch geen financiële compensatie zouden krijgen, terwijl het minste dat men van verzoeker en zijn familieleden zou mogen verwachten is dat zij zich zouden hebben geïnformeerd over de stand van het gerechtelijk onderzoek doch uit niets blijkt dat zij dit hebben gedaan, welke bijna onverschillige houding in grote mate zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt, (vi) het allerminst kan overtuigen dat hij persoonlijk zou gevisieerd zijn omdat hij op 2 september 2010 in zijn hoedanigheid van vuilnisman een bom in een vuilniszak heeft aangetroffen daar deze vuilniszak door om het even wie kon zijn meegenomen en meer dan waarschijnlijk als doel had toevallige voorbijgangers te treffen, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen

reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen, zoals omstandig wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2012 (CG nr. 1022877), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn doorspekt zijn met incoherenties en onwaarschijnlijkheden en weinig doorleefd overkomen en hij tevens een gebrek aan initiatief en interesse aan de dag heeft gelegd aangaande de opvolging van de stand van het gerechtelijk onderzoek naar de moord op zijn broer, vaststellingen welke niet toelaten enig geloof te hechten aan het door hem uiteengezette vluchtrelaas en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.1. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie in zijn opeenvolgende verklaringen betreffende het dreigtelefoontje dat zijn broer H. tussen 10 en 15 mei 2008 zou hebben ontvangen van een onbekend persoon, voert verzoeker aan dat beide verklaringen duidelijk aantonen dat hij en zijn familie bedreigd werden, waarmee hij er evenwel niet in slaagt een plausibele of aanvaardbare verklaring aan te voeren die de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen ontkrachten. Het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld als volgt: *"Zo verklaarde u tijdens het gehoor van 23 augustus 2011 dat uw broer H.(...) tussen 10 en 15 mei 2008 een telefoontje had ontvangen van een onbekend persoon. U legde hierover volgende verklaringen af: "hij verweet mijn broer het feit dat wij klacht hadden ingediend bij de politie. Dat werd door deze persoon niet op prijs gesteld. Hij begon mijn broer te bedreigen en te waarschuwen en gaf aan dat ze ons huis zouden willen vernietigen en dat ze daar lang mee hadden gewacht, maar dat nu de emmer vol was" (zie gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2011, vraag 107). Tijdens het gehoor van 17 januari 2012 werd u uitdrukkelijk gevraagd of er tijdens dit telefoongesprek een concreet dreigement was uitgesproken. U antwoordde het volgende: "nee", ze zeiden gewoon: jullie toekomst is onzeker." U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband. U ontkende deze te hebben afgelegd. U voegde er wel nog aan toe dat later het huis wel degelijk tot ontploffing was gebracht, maar dat doet geen afbreuk aan*

bovenstaande vaststelling (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 29, 39 en 40)." blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.2. In zoverre verzoeker hoger aangehaalde incoherentie nog tracht te ondergraven met de stelling dat reeds bij de aanvang ervan duidelijk werd dat het tweede gehoor op 17 januari 2012 bedoeld was om hiaten uit te lokken en dat het duidelijk is dat *"in dit dossier enkel werd gezocht naar mogelijke hiaten om de geloofwaardigheid van verzoeker te kelderen"*, blijft hij steken in gratuite beschuldigingen en niet-gefundeerde beweringen die elke grondslag missen. Verwerende partij kan worden gevolgd waar deze in de verweernota stelt dat het de bedoeling is om bij de vraagstelling tijdens het gehoor inzicht te krijgen in de asielmotieven van de asielzoeker, wat de interviewer tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "maakt" de tegenstrijdigheden niet, hij stelt ze slechts vast uit de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit. Deze gehoorverslagen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Een gehoorverslag wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslagen werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, wat hij in casu nalaat te doen.

2.4.3. Zo verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties in het algemeen nog aanvoert dat hij op twee verschillende tijdstippen ondervraagd werd, waarbij hij telkens door een andere tolk werd bijgestaan en de vragen anders werden geformuleerd, kan niet worden ingezien op welke wijze deze elementen afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of enige invloed zouden kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing. Dat hij werd bijgestaan door een andere tolk of dat bepaalde vragen omtrent eenzelfde gebeurtenis of element uit zijn asielrelaas anders zouden zijn geformuleerd, neemt niet weg dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij steeds opnieuw coherente en eensluidende verklaringen aflegt over elementen die de kern van zijn relaas betreffen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker op geen enkel ogenblik opmerkingen heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren of de uitwisseling tussen de tolken en hemzelf. Integendeel, bij aanvang van het tweede interview verklaarde hij uitdrukkelijk dat het eerste interview vlot is verlopen qua communicatie met de tolk alsook dat hij de nieuwe tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 3, vragen 1-2). De door verzoeker ter staving van zijn betoog geciteerde rechtspraak van de Raad van State doet niets af aan voorgaande vaststellingen en overwegingen.

2.5. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het weinig geloofwaardig acht dat verzoeker en zijn ganse familie binnen de vijf minuten, of toch bliksemsnel na het telefoontje in verband met de moord op zijn broer het huis zouden hebben verlaten, argumenteert verzoeker dat hij bedoelde dat alles bliksemsnel is verlopen en dat zij, gelet op de eerdere dreigementen, halsoverkop zijn vertrokken om erger te voorkomen, wanneer hij tijdens het gehoor sprak over vijf minuten. Deze uitleg komt de Raad echter voor als een post-factumverklaring die na reflectie tot stand is gekomen om verzoekers verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. De Raad leest in het gehoorverslag van 17 januari 2012 dat verzoeker herhaalde keren verklaarde dat ze "direct" nadat ze opgebeld werden het huis hebben verlaten en dat hem herhaaldelijk werd gevraagd om te verduidelijken wat hij met "direct" bedoelde. Tevens werd hij er uitdrukkelijk op gewezen dat weinig geloof werd gehecht aan zijn bewering dat hij en zijn familie binnen de vijf minuten nadat zij het telefoontje hadden ontvangen, het huis zouden hebben verlaten, gelet op het feit dat op het ogenblik dat het telefoontje werd ontvangen nog een heel aantal van zijn familieleden aan het slapen waren, zij toch ook eerst dienden te bekomen van het slechte nieuws over verzoekers broer, bovendien eerst nog alle spullen moesten worden verzameld, dit alles samen met het tragische nieuws van de moord op zijn broer dat hij en zijn familie tegelijkertijd moesten verwerken. Dit was voor verzoeker de gelegenheid bij uitstek om toe te lichten dat het niet letterlijk moest worden begrepen wanneer hij sprak over vijf minuten doch dat hij bedoelde dat alles snel is verlopen, wat hij echter heeft nagelaten te doen. Integendeel, toen de interviewer hoger aangehaalde bedenkingen formuleerde en stelde dat het opmerkelijk is dat dit alles gebeurde binnen een tijdspanne van vijf minuten, antwoordde verzoeker letterlijk: *"Jawel in zulke omstandigheden heb je minder dan vijf minuten nodig, binnen de vijf minuten ben je dan weg, we hebben heel veel meegemaakt we hebben dode mensen op straat gezien."* (administratief dossier, stuk 3, vragen 48-61).

De Raad wijst er te dezen nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties en onwaarschijnlijkheden samen met het vastgestelde gebrek een initiatief en interesse aangaande de opvolging van de stand van het gerechtelijk onderzoek naar de moord op zijn broer, die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging.

2.6. Voorts blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat ook verzoekers verklaringen omtrent het ogenblik van de bomaanslag op zijn woning allesbehalve eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij en zijn familie na de moord op zijn broer H. verhuisden naar de wijk Al Aamel te Bagdad en dat tien dagen na deze verhuis hun huis werd vernield door een bomaanslag (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Tijdens het eerste gehoor dd. 23 augustus 2011 verklaarde verzoeker daarentegen herhaaldelijk dat de ontploffingen van zijn huis en van de nabijgelegen moskee plaatsvonden op dezelfde dag waarop zijn broer werd vermoord (administratief dossier, stuk 5, vragen 30-31, 62, 114 en 117). Ook bij aanvang van het tweede gehoor dd. 17 januari 2012 verklaarde verzoeker dat zijn broer werd vermoord, dat hij en zijn familie hierop hun huis hebben verlaten en dat diezelfde dag hun huis is ontploft (administratief dossier, stuk 3, vragen 18-19). Hem later tijdens het gehoor gevraagd wat er de dag van de moord op zijn broer en de verhuis naar zijn oom nog was gebeurd, maakte verzoeker echter niet langer spontaan melding van de ontploffing van zijn huis en van de nabijgelegen moskee (administratief dossier, stuk 3, vragen 62-68). In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt: *"Tijdens het gehoor van 17 januari 2012 werd u gevraagd wat er de dag van de moord op uw broer en de verhuis naar uw oom, nog gebeurd was. U verwees naar de rouwceremonie die voor uw broer werd georganiseerd, verder niets meer. U werd erop gewezen dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS wel degelijk naar andere incidenten had verwezen die later die dag nog zouden hebben plaatsgevonden, zoals de ontploffing van jullie huis en direct daaropvolgend de nabijgelegen moskee (zie gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2011, vraag 117). U antwoordde zelfverzekerd: "ik heb niets vergeten. ik herinner me alles van het vorige interview". Vervolgens werd u erop gewezen dat u tijdens het vorige gehoor nog had verwezen naar de aanslag op uw huis en de moskee in uw wijk. Eerst antwoordde u hierop dat u er niet expliciet naar was gevraagd. Vervolgens antwoordde u dat u er wel degelijk naar wilde verwijzen, maar dat u door de 'protection officer' was onderbroken (zie gehoorverslag CGVS, 17 januari 2012, vragen 64-68). Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat er wel degelijk is gevraagd wat er later die dag nog is gebeurd en dat u op dat ogenblik op geen enkele manier zou zijn onderbroken door de protection officer. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u bij het stellen van die vraag vergat te verwijzen naar deze nochtans zeer ingrijpende incidenten."*, vaststellingen en overwegingen waartegen in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer wordt gevoerd zodat deze staande blijven en door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, spreekt verzoeker zichzelf tevens tegen omtrent het precieze tijdstip van de ontploffingen. Verzoeker voert in dit verband aan dat hij de ontploffingen niet zelf heeft meegemaakt en dat hij hiervan op de hoogte werd gebracht door zijn buurman. Voorts is hij de mening toegedaan dat het feit of de ontploffing van zijn huis omstreeks 11 uur, omstreeks 12 uur of zelfs nog een uur later plaatsvond, geen afdoende argument is om te twijfelen aan zijn verklaringen. Met dergelijk verweer slaagt hij er evenwel niet in te overtuigen. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing aangehaalde discrepantie steun vindt in het administratief dossier. Aangezien verzoeker zélf tijdens het eerste gehoor zeer precieze tijdstippen opgaf waarop beide ontploffingen plaatsvonden, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze tijdssituering – waarin hij zeer secuur en precies was – in een later gehoor zou blijven hanteren. Dat hij dit niet doet komt andermaal zijn geloofwaardigheid niet ten goede, zoals ook reeds terecht werd geoordeeld in de bestreden beslissing. Zo deze gebeurtenis op waarheid berust, kan van verzoeker immers worden verwacht dat hij over een dergelijk ingrijpend incident als de ontploffing van zijn woning een accurate tijdsweergave kan geven. Dat hij de ontploffing niet zelf heeft meegemaakt doch hiervan op de hoogte werd gebracht door zijn buurman doet hieraan geen afbreuk. De Raad herhaalt nogmaals dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen, waarbij niet wordt vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen.

2.7. Met betrekking tot het onderzoek naar de moord op zijn broer, wijst verzoeker erop dat hij het originele stuk heeft neergelegd van de klacht die werd ingediend. Het betrof een klacht tegen onbekenden. Hij bevestigt dat de klacht ernstig werd genomen en dat er opdracht werd gegeven tot onderzoek. Volgens verzoeker heeft zijn raadsman tijdens het gehoor duidelijk gesteld dat de deze klacht tegen onbekenden uiteindelijk werd geseponeerd. Dit doet echter geen afbreuk aan zijn verklaringen, temeer hij beschikt over een recent document waaruit effectief blijkt dat de klacht werd geklasseerd daar deze tegen onbekenden werd neergelegd, aldus nog verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift, verzoeker noch zijn raadsman tijdens een van de gehoren expliciet heeft verklaard dat de klacht tegen onbekenden werd geseponeerd. Verzoeker beperkte zich tot de opmerking dat de klacht wel officieel werd genoteerd maar dat er verder niets mee werd gedaan (administratief dossier, stuk 3, vragen 95-100). Evenmin kan de seponering van de klacht blijken uit het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde document. Het desbetreffende stuk werd immers niet voorzien van een vertaling zoals wordt opgelegd door artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Bijgevolg kan dit document niet in aanmerking worden genomen.

De argumentatie in het verzoekschrift, noch het nieuwe door verzoeker bijgebrachte attest van de politie vermag dan ook afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen is dat er helemaal geen onderzoeksdaeden meer zouden zijn gesteld hoewel een onderzoeksrechter uitdrukkelijk en schriftelijk het bevel heeft gegeven om al het nodige te doen om de daders te arresteren, dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat hij en zijn familie niets hebben ondernomen om enige druk uit te oefenen op de gerechtelijke instanties om ook in de praktijk gevolg te geven aan dit gerechtelijk bevel, bijvoorbeeld via een advocaat, dat verzoeker haast letterlijk stelt dat dit geen zin heeft omdat zij toch geen financiële compensatie zouden krijgen, dat deze bijna onverschillige houding in grote mate zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt, dat immers op basis van dit document allerminst kan worden afgeleid dat de moord op zijn broer niet serieus werd genomen door de gerechtelijke instanties zodat het onbegrijpelijk is dat hij en zijn familieleden er vervolgens van uit gingen dat er toch helemaal niets meer zou worden ondernomen, en dat het minste dat men van hem en zijn familieleden zou mogen verwachten is dat zij zich zouden hebben geïnformeerd over de stand van zaken doch uit niets kan worden afgeleid dat zij dit hebben gedaan.

2.8. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het allerminst kan overtuigen dat verzoeker persoonlijk zou gevisieerd zijn omdat hij op 2 september 2010 in zijn hoedanigheid van vuilnisman een bom in een vuilniszak heeft aangetroffen daar deze vuilniszak door om het even wie kon zijn meegenomen en meer dan waarschijnlijk als doel had toevallige voorbijgangers te treffen. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij op zijn werkterrein werd geconfronteerd met een berm-bom en dat hij tijdens zijn gehoren minutieus heeft uitgelegd hoe dit kon en waarom hij die berm-bom net daar vond, slaagt verzoeker er geenszins in een plausibele verklaring aan te voeren die bovenstaande appreciatie alsnog in positieve zin zou kunnen wijzigen.

2.9. Tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de beweerde vervolgingsfeiten en de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.10. In de mate verzoeker nog verwijst naar artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie en aanvoert dat hij en zijn familie behoren tot een bepaalde sociale groep of beschikken over een politieke overtuiging als soenniet, waardoor hij niet kan 'overleven' in een overwegend sjiietisch deel van Irak, benadrukt de Raad dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant. Verzoeker maakt overigens niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om zich in een soennitische wijk van Bagdad te vestigen.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden

aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" - "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad*", laatst bijgewerkt op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van het gegeven dat door het vertrek van de Amerikaanse troepen de rust zou zijn teruggekeerd en de stelling dat recente nieuwsbeelden het tegendeel bewijzen, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS